

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste.

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SABRINA JEFFRIES

UN CONTE DOAR PENTRU MINE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

 DREAM
BOOKS

1

Londra
Aprilie 1812

Nathaniel Stanton, contele de Foxstead, s-a oprit când a văzut-o pe doamna Eliza Pierce îndreptându-se spre el. Cum de uitase cât de frumoasă era văduva? Trecuse un an de când se văzuseră ultima oară, iar atunci doar în trecere, înconjurați de prieteni și de familie.

Cu toate astea, îi tăia răsuflarea.

În seara aceea, purta o rochie de satin care-i scotea în evidență silueta, cu un corsaj ce-i sublinia decolteul. Era răvășitoare ca o curtezană experimentată, doar că nu era machiată. Buclele ei aurii erau prinse cu un fel de bentiță, lăsând o șuviță lungă să-i cadă pe ceafă, spre umărul dezgolit. Contele s-a gândit că, dacă ar fi tras de buclă, restul părului i s-ar fi revărsat până la talie.

Dumnezeule, trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie! Din păcate însă, mai ales această femeie nu era potrivită pentru el deoarece îl considera un adevărat crai. Ceea ce era de înțeles, întrucât chiar fusese unul ani la rând înainte de război.

– Lord Foxstead, sunt surprinsă să te văd aici. Nu credeam că îți plac interpretările muzicale de amator, a zis Eliza, care i-a întins mâna.

– Cu toate acestea, sunt aici, doamnă Pierce, a zis el, sărutându-i mâna.

Femeia a încuviințat în stilul ei tipic, liniștit.

– Mă bucur că ai venit. Nu l-am putut convinge pe prietenul tău, ducele, să facă același lucru.

– Bineînțeles că nu. Acum, după ce s-a căsătorit cu sora ta, iese din casă doar pentru proiectele lui de inginerie.

Nathaniel a strâns-o ferm de mână înaintea să îndrăznească să-i dea drumul.

– Așa e.

Râsetul ei vesel a trezit o latură din el de mult ascunsă lumii. Și chiar de el însuși.

Același efect îl aveau ochii ei. Se asortau cu albastrul rochiei așa de bine, încât era evident că materialul fusese ales tocmai din acest motiv. Probabil i s-au citit gândurile pe față, deoarece propria soră a tușit ca să-l readucă în prezent.

– Te rog să mă ierți, doamnă Pierce. Îmi permiți să ți-o prezint pe sora mea, Lady Teresa Osborne? Tess a venit în Londra pentru sezon.

– Încântată de cunoștință, a spus Tess, care s-a întins să dea mâna cu Eliza.

– De asemenea. Vă rog să-mi acceptați condoleanțele pentru moartea mamei voastre toamna trecută. Ar fi trebuit să trimit o scrisoare...

Când femeia s-a oprit, el a spus:

– Sunt sigur că ai fost foarte ocupată, mai ales cu nunta surorii tale. Îmi pare rău că n-am ajuns.

– Încă erați amândoi în doliu.

– Tocmai s-a încheiat, a zis sora lui încet.

Lui Tess nu-i plăceau discuțiile despre moarte. Conteale nu putea s-o învinovățească din moment ce și pierduseră ambii părinți în ultimii trei ani. Așa că n-a fost surprins când ea a schimbat subiectul.

– Înțeleg că o să cânti în seara asta, doamnă Pierce.

– Te rog, spune-mi Eliza! A ridicat o sprânceană spre Nathaniel. Fratele tău mereu o face. Dar da, o să cânt și cu vocea, și la un instrument.

– Da? Cânti la un instrument? El a încercat să-și ascundă surprinderea. De ce nu știam asta? Cumva, mereu ți-am ratat reprezentările.

– Lui Samuel nu-i plăcea să cânt pentru altcineva în afară de el. Nu ți-a vorbit niciodată despre talentul meu?

– Nu. Probabil cânti la pianoforte?

– Da, dar în seara asta o să cânt la harpă-lăută. Mai cânt la harpa normală și la clavecin.

– Lasă-mă să ghicesc! Ai ales instrumentele astea trei pentru că numele tău de domnișoară e Harper.

– Ar fi trebuit să fie Harpist ca să susțină ideea, l-a tachinat ea. Teoretic vorbind.

Tess a râs, dar el doar a privit-o pe Eliza entuziasmat.

Era prima oară când îl tachina, lucru care-l luase prin surprindere.

– Cred că ești foarte talentată, și nu doar la instrumentele muzicale. Fratele meu mi-a spus așa de multe despre tine, surorile tale și afacerea voastră, *Elegant Occasions!*

Cu toate că reputația surorilor Harper era pătată de scandaluri deoarece părinții lor erau un marchiz divorțat și soția lui adulteră, cele trei puseseră bazele unei afaceri care devenise cel mai căutat ajutor pentru organizarea unui eveniment social de succes. Acest lucru era demonstrat de faptul că serata muzicală din acea seară era organizată în conacul unui marchiz.

– Ar trebui să fiu flatată sau insultată de ceea ce ți-a spus fratele tău despre mine? a întrebat-o Eliza pe sora lui.

Tess a chicotit.

– Flatată, fără doar și poate. Nat a spus doar lucruri bune.

– Nat? Nici măcar Samuel nu-ți spunea altfel decât Nathaniel, a zis Eliza, întorcându-și privirea luminoasă spre el.

Bărbatul a bombănit.

– Din păcate, familia mi-a spus Nat cea mai mare parte a vieții. Nu pot să-i opresc să o facă.

– Când era mic, îi spuneam Natty, i-a zis Tess pe un ton secretos, ignorând privirea tăioasă a fratelui ei. Asta până când ne-a amenințat că o să fugă de acasă dacă nu ne potolim. De atunci era despot.

– Dar nu sunt despot, a zis el tăgădat. Nu e vorba de despotism când cineva are întru totul dreptate.

Eliza a râs.

– Vorbești ca noul meu cumnat.

– Vrei să spui că el vorbește ca *mine*.

– Ești mai mic decât el, nu-i așa? l-a întrebat Eliza.

El și-a arcuit sprâncenele.

– Pretinzi că îmi știi vârsta, madame?

– Îți știi chiar vârsta exactă. Ai 31 de ani. Tu și Samuel aveai aceeași vârstă când ați mers la Eton. Sau cel puțin așa mi-a spus.

– Pe aproape. Sunt cu un an mai mic decât Sam. Dar e adevărat că am mers la Eton în același timp. Deși știa că eram cu un an mai mic. Nu știu de ce ți-a spus altceva.

– Nu știu dacă ai observat, dar soțul meu defunct putea să fie foarte vanitos. Deseori se prefăcea a fi mai tânăr decât era de fapt, a spus Eliza sec.

– Asta nu mă surprinde. El a tăcut. Nu voia să vorbească despre Sam. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le ascundă. Tocmai am împlinit 30 de ani.

– Câți ani crezi că am eu? l-a întrebat ea, fixându-l cu privirea.

– Dumnezeu, nu sunt atât de naiv încât să-mi dau cu părerea, a zis el, ignorând privirea sceptică a surorii lui. Știu că ești cea mai mare dintre surorile tale. Dar cu siguranță mult mai tânără decât mine.

– Am 27 de ani. Destul de mare ca să știu că mă flatezi. Mă întreb de ce.

În clipa aceea, când s-a lăsat liniștea între ei, a intrat o tânără în foaier. S-a apropiat de Tess alarmată.

– Milady, am căutat peste tot în trăsură, la fel a făcut și unul dintre servitori, și nu ți-am găsit șalul. Poate l-ai lăsat acasă?

Înainte ca Nathaniel să apuce s-o liniștească, Tess a răspuns cu blândețe:

– Mai mult ca sigur. Nu îți face griji pentru asta!

– Eliza, ți-o prezint pe doamna Jocelin March, a spus Nathaniel. O să stea cu mine și cu sora mea la reședința Foxstead pe parcursul sezonului.

Jocelin a roșit, a făcut o reverență, iar Eliza a întins mâna spre ea.

– Încântată de cunoștință, doamnă March.

Tânăra a privit mâna cu un amestec de jenă și timiditate, apoi a dat mâna cu ea. Nathaniel a oftat. Trebuia să-i amintească lui Jocelin că făcea parte din înalta societate, deși nu simțea asta. Deși existau... piedici.

– Tess, ia-o pe Jocelin și mergeți să vă găsiți locurile! Trebuie să discut ceva cu Eliza.

Tess a încuviințat și a luat-o pe tânără cu ea. Știa deja despre ce voia să vorbească fratele ei cu Eliza. În clipa în care au plecat, Eliza s-a uitat după ele, apoi a șoptit:

– Te rog să mă scuzi, dar eu mă ocup de această serată. Nu putem vorbi după ce termin?

Nathaniel a râs.

– Sunt sigur că ai pregătit deja totul. Cred că poți să-i acorzi cinci minute celui mai vechi și mai apropiat prieten al soțului tău.

– Cinci minute?

– Mai mult sau mai puțin. Nu putem să rămânem după aceea, pentru că trebuie să ne întoarcem repede acasă ca s-o salvăm pe biata menajeră, care are grijă de fiul de doi ani al lui Jocelin. Cum sunt burlac, nu am angajații potriviți care să se ocupe de un copil.

– Îmi imaginez. Sunt sigură că nici soțul ei nu face față situației.

– Îmi cer scuze, am uitat să menționez că e văduvă, la fel ca tine. Și soțul ei a servit în Peninsulă, dar nu a fost cu mine în Regimentul 28 Infanterie. Presupun că Sam l-a menționat în scrisorile lui pe bărbatul al cărui adjutant era, generalul-maior James Anson. Ei bine, Jocelin e fiica acestuia.

„Nu da prea multe detalii, băiete! Din cauza lor ai mereu probleme.“ Pe fața Elizei s-a citit îngrijorarea.

– Generalul nu a murit în aceeași bătălie ca Samuel?

Nathaniel a încuviințat.

– La fel ca soțul lui Jocelin. La bătălia din Talavera au participat mai multe regimente.

– Știu. Am citit tot ce am putut despre asta, a zis ea, în timp ce privirea i s-a încetșoșat.

– Eram cu generalul când a murit, o săptămână mai târziu, din cauza rănilor. M-a numit tutorele lui Jocelin înainte de asta, deoarece aflase deja că soțul ei murise pe front, lăsând-o fără nimic. La naiba, trebuia să continue cu atenție! Dar nu mințea. Mai degrabă întindea adevărul cât de mult putea. După ce a aflat că era însărcinată, situația s-a complicat, așa cum îți poți imagina.

– Oh, biata femeie! Pare mult prea tânără ca să îndure atâtea.

– Are 20 de ani. Avea doar 16 când am întâlnit-o. De asta am vrut să vorbesc cu tine. I-am promis tatălui ei că o să-i găsesc un soț bun, care va avea grijă de ea. Însă n-am putut să fac prea multe până acum din cauza sarcinii și a doliului ei, după care am fost noi în doliu. A locuit cu mama noastră până la moartea acesteia, iar acum stă cu Tess și Lord Osborne, în Gloucestershire. Dar nu poate să stea acolo la nesfârșit.

– Pare să se înțeleagă bine cu sora ta, a zis Eliza precaută.

– Da, dar Linwood e un loc prea mic ca să-și caute un soț. Chiar dacă o să fie în grija mea până ce o să împlinească 21 de ani, nu poate locui cu mine.

– Evident. Nu mai are alte rude? Mă gândesc că generalul sau mama ei au avut rude, poate chiar soțul ei defunct...

– March era orfan, deci nu avea familie. Minciuna asta apăruse destul de ușor. Cât despre general, pot spune că părinții și singurele lui rude au murit înainte ca el să se înroleze în armată. Apoi, un domn înstărit, pe care-l ajutase foarte mult, i-a cumpărat brevetul de ofițer. O perioadă a luptat chiar și în America. Așa și-a întâlnit soția.

– Era americană?

– Da. A murit dând naștere unui copil, în urmă cu mult timp. La fel și copilul. Jocelin a fost singura care a trăit.

Din păcate, partea aceasta despre familia Anson era adevărată.

– Nu pot s-o duc pe Jocelin să stea cu rudele ei americane, având în vedere tensiunea dintre țările noastre din momentul de față. În plus, după ce mama ei s-a căsătorit cu un ofițer britanic, familia acesteia a dezmoștenit-o.

Licărirea de înțelegere din ochii Elizei l-a făcut să sperie că afacerea ei, *Elegant Occasions*, avea să o ia pe Jocelin drept clientă.

– Asta face situația doamnei March și mai tragică.

„Nici nu-ți poți imagina!”

– Mă bucur că ai părerea asta. Deoarece speram că, dacă o să vă plătesc pe tine și pe surorile tale, dacă aș plăti *Elegant Occasions*, poate că o să reușiți să...

– Să-i găsim un soț bun?

– Exact. Cu genul ăsta de lucruri vă ocupați tu și surorile tale, nu-i așa?

Încruntarea i-a arcuit sprâncenele.

– Nu chiar. Ar fi foarte greu să organizăm un debut pentru o văduvă cu un copil mic, chiar și una cu titlul ei.

– Nu sugerez chiar un debut. Dar ați putea s-o introduceți în anumite cercuri, să vă asigurați că e observată de bărbații care vor să se căsătorească. Are nevoie de o însoțitoare pentru că e foarte tânără, iar eu nu o să fiu îndeajuns. Acum Tess se ocupă de asta, dar ei nu-i place în Londra. Așa că dacă tu și surorile tale ați putea să jucați rolul ăsta pentru ea...

Cineva a chemat-o pe Eliza în salonul de muzică. Ea s-a uitat în jur și a oftat.

– Nu pot să vorbesc despre asta acum. Vino mâine cu doamna March la noi acasă și o să discutăm când e și Verity de față! O să văd dacă poate să vină și Diana. E bine așa?

– Sigur că da. Mulțumesc.

Zâmbind tulburată, Eliza a plecat grăbită.

El a eliberat o răsuflare sacadată. Conversația mersese cât se putea de bine. Cel puțin așa avea o șansă să le convingă pe cele trei surori. Și avea să-i facă plăcere să le vadă. Mereu le plăcuse, atât înainte, cât și după ce se căsătoriseră. Sau cel puțin înainte de a se căsători două dintre ele, dacă o includea și pe Eliza. Din ce auzise, Verity încă era singură.

A intrat în salonul de muzică și s-a așezat pe locul păstrat de sora lui. Aceasta s-a apropiat și i-a șoptit:

– Ei bine? Eliza ta a fost de acord să ne ajute cu Jocelin?

– Nu e Eliza *mea*. Dar a spus că e dispusă să se întâlnească cu noi mâine ca să vorbim despre asta. Dacă o să am câteva ore cu ea, o s-o conving.

– Nu știu ce să zic. E destul de încăpățânată.

– Eliza? Așa e. Dar mereu mi s-a părut genul temperat, care se lasă influențată de ce spun alții.

Însă, dacă era să fie sincer, percepția aceasta se baza doar pe ce-i spusese Sam. Acesta susținuse că Elizei îi lipsea pasiunea. Nu doar în pat, ci în orice. Potrivit lui Sam, îi lipsea temperamentul, iar asta era dovada că Elizei nu-i păsa de nimic, excepție făcând „surorile ei prețioase”, care erau singurele față de care arăta un oarecare entuziasm. Nathaniel și-a dat seama că asta îl făcuse puțin gelos pe Sam.

Tocmai pe surorile ei? Părea exagerat, nu-i așa?

– Nu cred că e temperată când planurile nu merg așa cum vrea. E genul care poate să lupte pentru ce trebuie când e nevoie. O femeie înțelege lucrurile acestea când vine vorba de altă femeie. Să vin și eu mâine? Cred că asta ar ajuta-o pe Jocelin să fie mai liniștită, a zis Tess.

– Nu e cazul, Jocelin e responsabilitatea mea. Și oricum ai nevoie de timp doar pentru tine. Nu e ca și cum o să fie scandalos să însoțesc o văduvă la *Elegant Occasions*. Nici măcar Eliza n-a avut o problemă cu asta.

– Cum spui tu. I-a aruncat apoi o privire lui Jocelin, care era ocupată să-și desprindă șalul prins de agrafele din păr. O plăci, nu-i așa?

– Pe Jocelin? a întrebat-o el, deși știa la cine se referea de fapt.

– Nu, tontule! Mă refer la doamna Pierce.

La naiba! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Tess să facă pe pețitoarea.

– Îmi este dragă. Doar a fost soția lui Sam.

Și se părea că nu-l deranja că îi supraviețuise acestuia.

La naiba! Clar simțea celibatul din ultimii ani. Dar nu conta. Până ce nu îi găsea un soț lui Jocelin, nu putea încerca s-o seducă pe Eliza. Nu trebuia să facă asta.

„Pe cine încerci să convingi, bătrâne?”

– Mereu am privit-o ca pe o simplă prietenă.

Sora lui a pufnit, la fel de sceptică precum conștiința lui.

– E foarte frumoasă și exact genul de femeie care îți place.

Fratele ei știa că nu era cazul să-i răspundă. Au rămas tăcuți o clipă.

Când Tess și-a dat seama că el nu avea de gând să-i răspundă, a expirat zgomotos.

– Poate că ar trebui ca mâine să-l iei și pe băiatul lui Jocelin. Cred că doamnei Pierce i-ar plăcea șotiile lui și ar ajuta-o și pe Jocelin.

Nu era o idee rea.

– Spui asta doar pentru că nu vrei să rămână cu tine și cu servitorii. De ce nu putem să avem o bonă? Sunt dispus s-o plătesc.

– Copilul ăla are nevoie de o armată de bone.

– E doar pus pe șotii. Așa sunt toți băieții de vârsta lui.

– Dintr-odată, ești expert în copii?

Înainte să-i răspundă, Eliza a urcat pe podium și a prezentat-o pe prima doamnă care urma să cânte. Bărbatul și-a reținut un oftat. Era nevoit să suporte interpretările – unele mai oribile ca altele – unor tinere deloc talentate.

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a cufundat în scaun.

– Să nu te prind că mă faci de râs, a șuierat sora lui.

– Și cum aș face așa ceva mai exact?

– Ultima oară când am fost la un astfel de spectacol, ai adormit și ai început să sforăi.

– N-am sforăit în viața mea.

– Ba pardon!

Apoi Tess l-a surprins întorcându-se spre Jocelin.

– Când ne aflam în trăsură spre Londra, iar fratele meu a adormit, a sforăit sau nu?

Expresia lui Jocelin era cea a unui iepure speriat că văzuse un om.

– Păi...

– E în regulă, Jocelin. Știi că sforăi. Uneori. Neg asta doar ca să-mi provoc sora.

A început muzica, iar bărbatul a tăcut. Era mai bine decât se așteptase. Ar fi trebuit să știe că Eliza n-ar fi organizat un concert care să le facă invitaților urechile să sângereze. Ea și surorile ei erau profesioniste. Ceea ce era ciudat având în vedere că femeile nu trebuiau să muncească. Dar acestea dovediseră de ce erau capabile.

Bravo lor! El încă nu reușise să facă asta, dar încerca.

Pe parcursul următoarei ore, au ascultat o sonată decentă, un solo de harpă reușit și un duet insipid. Tocmai se întorsese spre sora lui ca s-o întrebe câte interpretări erau listate în program, când a auzit vocea unui înger.

Convins că totul era în mîntea lui, s-a întors și a văzut-o pe Eliza cu harpa-lăută în mână, în timp ce cânta una dintre ariile lui Cherubino, *Nunta lui Figaro*. L-a fermecat. Vocea ei era pură ca a unei soprane, iar talentul de a cânta la instrument rivaliza cu cel al oricărui profesionist.

S-a întrebat însă dacă Eliza știa că o parte din Cherubino, mai exact scena aceea, se numea *travesti* în teatru, ceea ce însemna că trebuia interpretată de o actriță care purta pantaloni, nu de un actor.

Eliza în pantaloni. Ce gând! Putea să-și imagineze totul foarte clar. I-ar fi văzut gleznele acoperite doar de ciorapi, coapsele și fundul rotund acoperite de material, nu ascunse de rochii și de jupe.

Desigur, Eliza n-ar fi purtat niciodată pantaloni într-un loc public precum acela. Doar actrițele îndrăzneau să facă așa ceva și, chiar și atunci, doar la teatru. Ar fi fost incredibil de scandalos, iar Eliza nu era genul care să aprecieze scandalurile, cel puțin pe cele ale soțului ei defunct.

Însă fața ei expresivă în timp ce cânta și felul jucăuș în care înțelegea că tot cântecul era un comentariu amuzant despre transformarea din băiat în bărbat l-au făcut să revizuiască tot ce aflase despre ea de la Sam. Nici un bărbat care o auzea n-ar fi crezut că Elizei îi lipsea pasiunea. Deci poate că femeia nu era chiar așa cum o descrisese prietenul lui.

Poate că era pregătită pentru o relație romantică.

Nathaniel a mormăit. Deja îl așteptau niște luni grele, presupunând că Jocelin era acceptată de Elegant Occasions. Ultimul lucru care-i trebuia era să flirteze cu văduva prietenului său cel mai bun.

Cu toate astea, când Eliza a terminat de cântat vocal și instrumental în aplauzele publicului, a simțit cum vechile lui dorințe de crai ieșeau la suprafață. Chiar dacă asta nu făcuse parte din planul lui pentru viitor și cu siguranță nu era o mișcare isteată, într-o zi, cât mai curând, voia s-o aibă pe Eliza Harper Pierce în patul lui.

Prin orice mijloace posibile.

2

Ca de obicei, Eliza e coborât ultima la micul-dejun. Nu era o persoană matinală. De obicei, avea nevoie de două cești de cafea doar ca să se îmbrace și să iasă din camera ei. Dar în acea zi era și mai rău, pentru că nu dormise mai deloc.

Toată noaptea se gândise la ochii lui Lord Foxstead. Cum o devorase din priviri în timpul interpretării ei, ca un lup care își pândește cina. Nu era obișnuită cu genul acela de priviri din partea lui. Cum îl știa dinainte să se căsătorească cu Samuel, îl văzuse uitându-se astfel la multe femei. Însă, în ciuda reputației lui de crai, nu-și îndreptase niciodată flirtul spre ea.

Până seara trecută.

Nu se așteptase ca gestul să o încânte, mai ales că știa foarte bine că bărbatul doar voia să obțină ceva de la ea. Dar arătase destul de bine ca să cocheteze cu el, chiar și când era îmbrăcat mai puțin formal, cu un frac bleumarin din lână, vestă din mătase crem și pantaloni verzi din bumbac.

S-a oprit în fața salonului de luat masa ca să se adune, sperând că nu i se citea pe față lipsa somnului. În timp ce Diana era cea pasionată de modă și Verity era artista temperamentală, Eliza lucra în culise. Ea plătea facturile, se ocupa de numeroșii negustori și rezolva situațiile neplăcute atât pentru negustori, cât și pentru clienți. Toate astea necesitau atenție metodică la detalii, un talent aparte pentru a citi dorințele și emoțiile celorlalți și foarte mult calm. De aceea își păstra sentimentele doar pentru muzică.